

Володимир ПІКА

Фудзіяма

Ізраїлю Цальовичу Гольдштейну виповнилось вісімдесят. Почав він складати список своїх фільмів, дорахував до 65 і кинув це заняття. Запевняє, що збився з ліку. Можливо. Та я думаю, що йому просто не вистачило місця на дверях, де збирались повісити згорток.

В Ізраїля Цальовича світла голова - в буквальному й переносному значенні. Він пам'ятає все і всіх, а коли починає розповідати, то здається, що жив завжди. І назавжди залишиться розумним, справедливим, веселим і благородним свідком усього, що ми натворили в ХХ столітті.

І моє життя теж відіб'ється в його пам'яті просто, як епізод. І я цим горджусь.

Чому Фудзіяма - запитаєте ви?

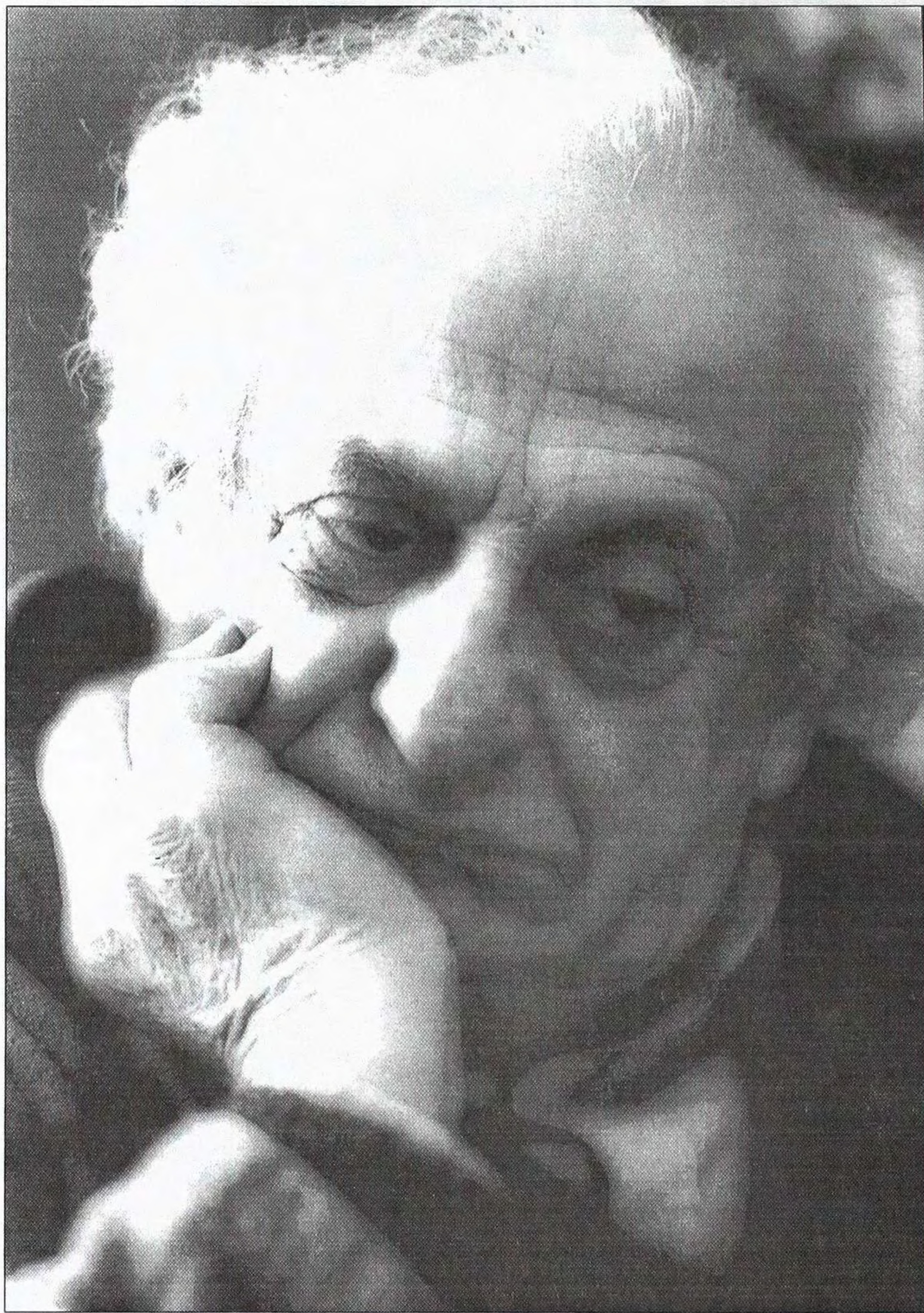
Ну, по-перше, я вже сказав, а по-друге, він, як і священна гора всіх японців, прекрасний о будь-якій порі. Навіть сидючи поруч з ним, мимоволі задираєш голову.

Що й видно на моїх знімках.

Лютий, 1998.

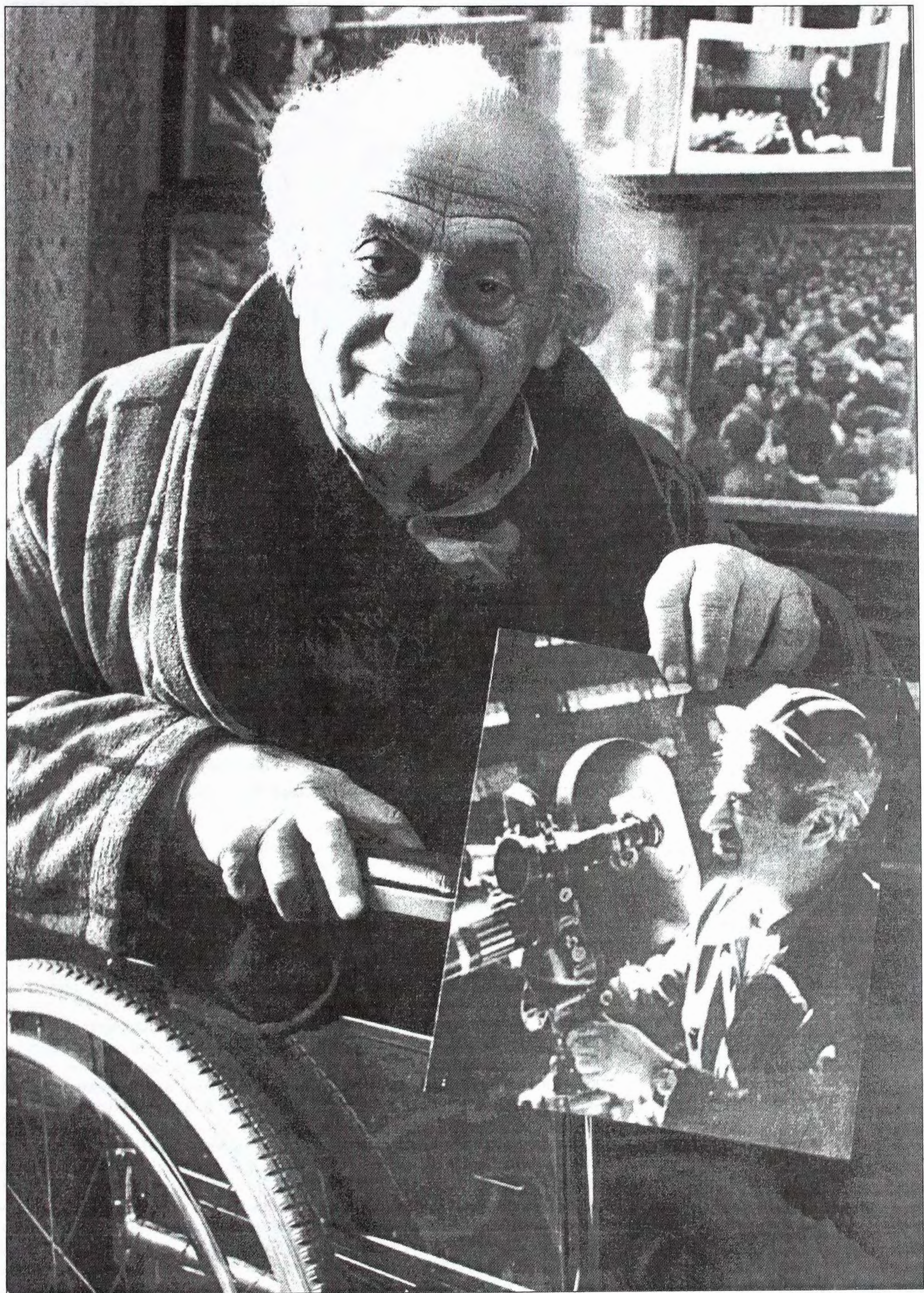

Гольдштейн Ізраїль Цальович народився 2.02. 1918 року. Оператор, режисер. Закінчив ВДІК (1939). З 1944 - оператор і режисер студії "Укркінохроніка". Зняв стрічки: "Сталінград" (1943, у співавт.), "Битва за нашу Радянську Україну" (1943, у співавт.), "Перемога на Правобережній Україні" (1944, у співавт.), "Київ" (1944, у співавт.), "Київ будується" (1952), "З атестатом зрілості - на завод" (1955), "Кому посміхається Прага" (1962, у співавт.), "Після шістдесяти" (1965). Режисер-оператор фільмів: "До шістнадцяти" (1963), "Роки і секунди" (1968), "Головна роль" (1976), "Звинувачую" (1976), "Замах на красу" (1977), "Від зорі до зорі" (1980), "Суфлер" (1981, диплом МКФ у Ліллі, Франція), "Надзвичайний автобус" (1982), "Слідчий" (1983), "Стан 3000" (1984), "Орлята" (1985), "Біль і мужність Чорнобиля" (1986), "Рік миру", "Я подумаю" (1987), "Стіна", "Гавареччина" (1988), "Бабин Яр" (1989), "Крик птаха" (1990), "Голгофа Бабиного Яру" (1991), "На круги своя" (1992), "Листок з блокнота" (1993), "50 років Перемоги" (1995), "Прощай, кіно!" (1996), "Повінь" (1997). Заслужений діяч мистецтв України. Військове звання - інженер-капітан.

15 лютого 1998.

- *Будьте щасливі, Ізраїлю Цальовичу!*
- *Будьте ви! Я вже був...*

Мінус сорок.